

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z odwołania W. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Kielcach
o wysokość zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne,
ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 28 stycznia 2025 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 22 marca 2023 r., sygn. akt III AUa 1285/18,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(J.K.)

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z 22 marca 2023 r. oddalił apelację W.K. od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z 12 lipca 2018 r. oddalającego wniesione przez niego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Kielcach z dnia 2 czerwca 2017 r. określającej wysokość zadłużenia ubezpieczonego z tytułu nieopłacanych składek na ubezpieczenie społeczne: za okres czerwca 2005 r. do grudnia 2012 r. w łącznej kwocie 47.888,34 zł wraz z odsetkami za zwłokę; na ubezpieczenie zdrowotne za okres czerwca 2005 r. do grudnia 2012 r. w łącznej kwocie 19.313,47 zł wraz z odsetkami za zwłokę; na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres czerwca 2005 r. do grudnia 2012 r. w łącznej kwocie 3.989,87 zł wraz z odsetkami.

Odwołujący się W. K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego. Zaskarżając orzeczenie w całości, oparł skargę kasacyjną na zarzucie naruszenia prawa materialnego, to jest: art. 3 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 36 ust. 1 i 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez jego błędną wykładnię polegającą na nałożeniu na płatnika składek obowiązku wyboru właściwego organu ubezpieczenia społecznego.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz przekazanie sprawy właściwemu Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż ubezpieczony, pomimo że w okresie od czerwca 2005 r. do grudnia 2012 r. płacił składki na ubezpieczenie społeczne do Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, znajdując się w błędnym usprawiedliwionym przekonaniu, że Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego jest właściwym organem ubezpieczenia społecznego, to w konsekwencji winien opłacać składki na ubezpieczenie społeczne w sytuacji prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w sposób oczywisty narusza prawo w tym, również konstytucyjną zasadę równości co pociąga za sobą również naruszenie zasady sprawiedliwości społecznej.

W ocenie skarżącego Sąd naruszył treść art. 3 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 36 ust. 1 i 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych dokonując błędnej wykładni polegającej na nałożeniu na płatnika składek obowiązku wyboru właściwego organu ubezpieczeń społecznych. Ustawodawca nakłada na płatnika składek jedynie obowiązek zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych, nie wymaga natomiast znajomości aktualnych przepisów prawa wpływających na dokonanie przez płatnika składek wyboru właściwego organu ubezpieczeń społecznych, to organ ubezpieczeniowy winien ocenić czy zgłaszający się do ubezpieczenia podlega ubezpieczeniu, czy też nie. Z uwagi na powyższe należy uznać, iż to organ rentowy powinien sprawdzać i weryfikować poprawność zgłoszeń dokonanych przez poszczególnych płatników. Ubezpieczony posiadał nieruchomości rolną, w związku z tym był przekonany, że podlega ubezpieczeniu społecznemu rolników. Brak

reakcji Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych utwierdził go w przekonaniu, że we właściwy sposób wypełnia obowiązek płacenia składek na ubezpieczenie społeczne. Innymi słowy, to bezczynność organów rentowych w zakresie weryfikacji zasadności dokonywanych wpłat na ubezpieczenia społeczne doprowadziła do sytuacji, w której jak się okazało, ubezpieczony przez tyle lat opłacał składki do niewłaściwego organu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze problemu prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Ustawodawca, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą

być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest jednak szczególnym środkiem zaskarżenia realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa. Zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, że takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia Sądu Najwyższego z: 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007; 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291; 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392; 12 grudnia 2018 r., I UK 477/17, LEX nr 2591524; 6 października 2020 r., I PK 187/19, LEX nr 3077393; 16 listopada 2022 r., III PSK 252/21, LEX nr 3522569; 28 sierpnia 2024 r., III PSK 57/23, LEX nr 3766084).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007; 18 kwietnia 2023 r., I PSK 102/22, LEX nr 3569426). Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci

naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, LEX nr 1124094; 7 lutego 2024 r., II USK 124/23, LEX nr 3669686).

Sugerowana przez skarżącego oczywista sprzeczność zaskarżonego orzeczenia z przepisami prawa dotyczy przepisów prawa ubezpieczeń społecznych i opiera się na założeniu, że Sąd drugiej instancji naruszył art. 3 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 36 ust. 1 i 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych dokonując błędnej wykładni polegającej na nałożeniu na płatnika składek obowiązku wyboru właściwego organu ubezpieczeń społecznych.

Skarżący nie wykazał istnienia powołanej przesłanki przedsądu. Przytaczając powyższe przepisy, skarżący wysuwa z niego błędne wnioski. Tymczasem kluczowy dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy jest fakt, że wobec odwołującego się wydano dwie decyzje: pierwszą z 5 maja 2015 r., gdzie organ rentowy stwierdził, że W. K. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych w okresie od 1 stycznia 1999 r. do 31 grudnia 2012 r. i drugą z 2 czerwca 2017 r., zaskarżoną w niniejszym postępowaniu – wydaną po zakończeniu postępowania w przedmiocie określenia wysokości należności z tytułu składek – na podstawie której stwierdzono, że organ rentowy ustalił ich wysokość: na ubezpieczenie społeczne za okres czerwca 2005 r. do grudnia 2012 r. w łącznej kwocie 47.888,34 zł wraz z odsetkami za zwłokę; na ubezpieczenie zdrowotne za okres czerwca 2005 r. do grudnia 2012 r. w łącznej kwocie 19.313,47 zł wraz z odsetkami za zwłokę; na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres czerwca 2005 r. do grudnia 2012 r. w łącznej kwocie 3.989,87 zł wraz z odsetkami. Co rozstrzygające, W. K. nie złożył odwołania od decyzji z 5 maja 2015 r. stwierdzającej, iż jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych od 1 stycznia 1999 r. do 31 grudnia 2012 r.

Z ukształtowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego co do zakresu kontroli sądu w postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wynika

jednoznacznie, że odwołanie od decyzji organu rentowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych pełni rolę pozwu i wszczyna postępowanie sądowe (postanowienia Sądu Najwyższego z: 19 czerwca 1998 r., II UK 105/98, OSNAPiUS 1999, nr 16, poz. 529; 26 września 2005 r., II UZ 52/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 254; 5 czerwca 2020 r., II UK 38/19, LEX nr 3158449; 13 października 2021 r., III USK 209/21, LEX nr 3527215; 21 czerwca 2022 r., II USK 536/21, LEX nr 3453099). Przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w decyzji, a spornych między stronami; poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może zaistnieć (wyroki Sądu Najwyższego z: 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 601; 25 maja 1999 r., II UKN 622/99, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 591). Przed sądem ubezpieczony może żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoją rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego zaskarżoną decyzją, natomiast nie może żądać czegoś, o czym organ rentowy nie decydował. Z tego względu odwołanie wnoszone od decyzji organu ubezpieczeń społecznych nie ma charakteru samodzielnego żądania, a jeżeli takie zostanie zgłoszone, sąd nie może go rozpoznać, lecz zobowiązany jest postąpić zgodnie z art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z 9 września 2010 r., II UK 84/10, LEX nr 661518; E. Stefańska (w:) Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom I. Art. 1-477¹⁶, red. M. Manowska, LEX 2022, art. 477¹⁰). Zatem kontrolna rola sądu musi korespondować z zakresem rozstrzygnięcia dokonanego w decyzji administracyjnej, bowiem zgodnie z systemem orzekania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w postępowaniu wywołanym odwołaniem do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych sąd rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji (art. 477¹⁴ § 2 i art. 477^{14a} k.p.c.) w granicach jej treści i przedmiotu (wyrok Sądu Najwyższego z 23 kwietnia 2010 r., II UK 309/09, LEX nr 604210; postanowienie Sądu Najwyższego z 17 października 2024 r., III USKP 148/23, LEX nr 3770931).

Niniejsze postępowanie sądowe toczy się na skutek odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego z dnia 2 czerwca 2017 r. określającej wysokość zadłużenia ubezpieczonego z tytułu nieopłacanych składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz

Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych od czerwca 2005 r. do grudnia 2012 r. i tylko w zakresie objętej tą decyzją skarżący może podnosić zarzuty. Podstawą do wydania przez organ rentowy powyższej decyzji tzw. „wymiarowej” było wcześniejsze stwierdzenie przez organ rentowy w decyzji z 5 maja 2015 r., że W. K. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych od 1 stycznia 1999 r. do 31 grudnia 2012 r., wydanej na skutek z decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 11 lutego 2015 r., w której stwierdzono ustanie wobec odwołującego się podlegania ubezpieczeniu społecznego rolników, na skutek niepoinformowania Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego o prowadzeniu przez niego działalności gospodarczej stanowiącej tytuł do podlegania ubezpieczeniu społecznemu.

Wobec niezaskarżenia decyzji organu rentowego z 5 maja 2015 r. stała się ona decyzją ostateczną niezaskarżalną w zwykłym trybie odwoławczym. Decyzje ostateczne, których nie można zaskarżyć do sądu, zgodnie z art. 16 § 1 k.p.a. są prawomocne, nie przysługuje od niej żaden zwyczajny środek odwoławczy. W judykaturze przyjmuje się, że decyzji ostatecznej służy tzw. domniemanie legalności, które oznacza, że jest ona ważna i powinna być wykonywana dopóty, dopóki nie zostanie zmieniona, uchylona lub nie zostanie stwierdzona jej nieważność przez właściwy organ i z zachowaniem przepisanej trybu postępowania (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 14 kwietnia 2017 r., I OSK 1545/15, LEX nr 2289679). Ostateczna decyzja administracyjna jest wiążąca erga omnes, a więc również w stosunku do sądów administracyjnych (wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z 10 września 2014 r., I OSK 229/13, LEX nr 1551287; 15 listopada 2024 r., I GSK 95/21, LEX nr 3788588), jak i sądów cywilnych (wyrok Sądu Najwyższego z 16 lutego 2017 r., I CSK 679/15, LEX nr 2281276). Według poglądu ukształtowanego w judykaturze i aprobowanego w doktrynie prawa ostateczna decyzja administracyjna mająca wpływ na stosunki cywilnoprawne, wydana przez uprawniony do tego przez ustawę organ administracji publicznej, wiąże sąd w postępowaniu cywilnym (uzasadnienie do uchwały Sądu Najwyższego z 27 listopada 1984 r., III CZP 70/84, OSNCP 1985, Nr 8, poz. 108; wyroki Sądu Najwyższego z: 3 marca 2004 r., III CK 256/02, LEX nr

599782; 27 września 2012 r., III CSK 149/12, LEX nr 1250569; Ł.M. Wyszomirski, Moc wiążąca decyzji administracyjnej w postępowaniu cywilnym, PPP 2013, nr 11, s. 25 i n.).

Zgodnie z zasadą domniemania prawidłowości aktów administracyjnych oraz zasadą uwzględniania przez sądy powszechne skutków prawnych orzeczeń organów administracyjnych, sąd ubezpieczeń społecznych jest związany ostateczną decyzją, od której strona nie wniosła odwołania ani nie podważyła jej skuteczności w inny sposób przewidziany prawem (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 września 2011 r., II UZP 8/11, LEX nr 1106741; wyroki Sądu Najwyższego z: 29 stycznia 2008 r., I UK 173/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 78; 10 czerwca 2008 r., I UK 376/07, OSNP 2009 nr 21-22, poz. 295). W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że sąd w postępowaniu cywilnym obowiązany jest uwzględniać stan prawny wynikający z osnowy ostatecznej decyzji administracyjnej, chyba że decyzja została wydana przez organ niepowołany lub w zakresie przedmiotu orzeczenia bez jakiegokolwiek podstawy w obowiązującym prawie materialnym, względnie z oczywistym naruszeniem reguł postępowania administracyjnego. W tych przypadkach sąd nie jest związany decyzją administracyjną, ponieważ jest ona bezwzględnie nieważna (nieistniejąca prawnie) i - mimo jej formalnego nieuchylenia - nie wywołuje skutków prawnych. Takich wad decyzja organu rentowego z dnia 5 maja 2015 r. nie ma.

Zasadnie zatem Sąd Apelacyjny uznał, że w niniejszej sprawie, w której ubezpieczony odwołuje się od decyzji organu rentowego dotyczącej należności z tytułu składek, sąd jest związany wydaną uprzednio prawomocną decyzją administracyjną regulującą podleganie ubezpieczeniu społecznemu. Podleganie danej osoby ubezpieczeniu z określonego tytułu stanowi zagadnienie prejudycjalne w stosunku do rozstrzygnięcia w przedmiocie podstawy wymiaru składek czy ustalenia należności składkowych z tego samego tytułu. Powszechnie przyjmuje się bowiem zasadę uwzględniania przez sądy skutków prawnych orzeczeń organów administracyjnych. Tak też wskazywał Sąd Najwyższy w wyroku z 29 stycznia 2008 r. (I UK 173/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 78; postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2024 r., II USK 59/23, LEX nr 3655341) stwierdzając, że sąd ubezpieczeń społecznych jest związany ostateczną decyzją, od której strona

ani nie wniosła odwołania w trybie art. 477⁹ k.p.c., ani nie podważyła jej skuteczności w inny prawem przewidziany sposób. Znajduje tu zastosowanie zasada domniemania prawidłowości aktów administracyjnych, zgodnie z którą wywołują one skutki prawne i wiążą inne organy państwowe, w tym sądy. Tym samym, sąd w postępowaniu cywilnym obowiązany jest uwzględniać stan prawny wynikający z osnowy ostatecznej decyzji administracyjnej, chyba że decyzja została wydana przez organ niepowołany lub w zakresie przedmiotu orzeczenia bez jakiegokolwiek podstawy w obowiązującym prawie materialnym, względnie z oczywistym naruszeniem reguł postępowania administracyjnego. W tych przypadkach sąd nie jest związany decyzją administracyjną, ponieważ jest ona bezwzględnie nieważna i - pomimo jej formalnego nieuchylenia - nie wywołuje skutków prawnych. Jeśli jednak żaden taki nadzwyczajny przypadek nie zachodzi w sprawie o podstawę wymiaru składek, sąd jest związany ostateczną decyzją administracyjną rozstrzygającą kwestię podlegania ubezpieczeniu, która nie może być już przedmiotem ponownego badania w sprawie o podstawę wymiaru składek na to ubezpieczenie (wyroki Sądu Najwyższego z 29 stycznia 2008 r., I UK 173/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 78; 10 czerwca 2008 r., I UK 376/07, OSNP 2009 nr 21-22, poz. 295; 4 listopada 2015 r., I UK 507/14, Legalis 1378805).

Mając na uwadze powyższe, nie ulega wątpliwości, że ostateczna decyzja z dnia z 5 maja 2015 r. stwierdzająca, że W. K. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych od 1 stycznia 1999 r. do 31 grudnia 2012 r., wiąże sądy rozstrzygające niniejszą sprawę o należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, na ubezpieczenie zdrowotne oraz na Fundusz Pracy od czerwca 2005 r. do grudnia 2012 r. i tylko w zakresie objętej tą decyzją skarżący może podnosić zarzuty. Podstawą do wydania przez organ rentowy powyższej decyzji tzw. „wymiarowej” było wcześniejsze stwierdzenie przez organ rentowy w decyzji z 5 maja 2015 r., że W. K. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych od 1 stycznia 1999 r. do 31 grudnia 2012 r., wydanej na skutek decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 11 lutego 2015 r., wyłączającej odwołującego się z ubezpieczenia społecznego

rolników. Wobec związania sądu ostateczną decyzją administracyjną nie może podlegać ponownemu badaniu i ocenie ani kwestia podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników, ani opłacania składek na ubezpieczenie społeczne do Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, a także powinności organu ustalania podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, bowiem wszystkie obecnie podnoszone przez skarżącego kwestie zostały ostatecznie przesądzone decyzją z 5 maja 2015 r. W niniejszej sprawie przedmiot sporu ograniczał się - zgodnie z treścią zaskarżonej decyzji - wyłącznie do wysokości składek na ubezpieczenia społeczne, na ubezpieczenie zdrowotne oraz na Fundusz Pracy za okres od czerwca 2005 r. do grudnia 2012 r.

W świetle powyższego Sąd Najwyższy nie podziela argumentacji strony skarżącej o oczywistym naruszeniu wskazanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przepisów prawa materialnego przez Sąd drugiej instancji. Z podanych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

(J.K.)

[a.ł]